

Com-moció

De ben segur que descriure com a *commoció* el que la CUP vam sentir al Ple de Tàrraga d'ahir és una exageració, però el cert és que sí que podem dir que d'alguna manera vam quedar mig garratibats, mig commoguts i prou sorpresos pel fet que no s'acceptés d'entrar a Ple i, per tant, a debat i votació, la moció que com a CUP havíem presentat a les comissions dilluns —amb un esbós gairebé final— i que dimarts al migdia vam registrar amb versió definitiva i fer arribar via electrònica a tots els grups perquè almenys dimarts o dimecres fos tractada i debatuda per cadascun dels partits en els seus espais de treball.

D'altres vegades hem acceptat la nostra inexperiència a l'hora de presentar a última hora alguna moció —com la de l'IBI de l'Església, i que vam retirar d'un Ple perquè els partits tinguessin prou temps de debatre-la, i que no fou aprovada...—, però en aquest cas el tema tenia caràcter d'urgència i havia estat motivat, en bona part, per un fet recent: la PAH Urgell-Segarra va ocupar un bloc buit de la SAREB a Tàrraga dissabte 20 de febrer per donar sortida a casos d'emergència residencial. Dilluns 22 la CUP vam presentar un esbós de moció per portar-la al Ple amb quatre punts clars. Creiem que és un tema prou d'urgència i d'importància com per parlar en un Ple municipal. Per tant, ens sembla una excusa no haver-la entrat a debat al Ple amb caràcter d'urgència (es fa així amb les mocions que no s'entren almenys divendres abans del Ple) perquè creiem que això és una qüestió formal. Molts altres temes que votem als plens se'ns presenten el mateix dilluns abans del Ple, com les modificacions de pressupost. Per què aquest cop no es podia debatre...? Doncs per poques ganes, francament.

D'altra banda, i ja ens perdonaran la resta de grups, la nostra intuïció de cupaires ens pot fer pensar que la intenció del vot a l'hora d'acceptar o no la moció a debat no hauria variat si s'hagués debatut. És a dir, l'equip de govern (CiU i PSC) va vetar que la moció entrés al Ple i creiem que també hi hauria votat en contra; ERC-MES es va abstenir i creiem que, per un motiu o altre, no hi hauria votat a favor encara que tampoc en contra...; i, per acabar, el Comú de Tàrraga va votar-hi a favor i va defensar que entrés la moció a debat i, tal com va dir, hi hauria votat favorablement. O sigui: 10 en contra; 4 a favor; 3 abstencions.

Malgrat tot, el més important de tot plegat és el respecte als drets socials i als drets més elementals, com el dret a un habitatge digne, i què fa l'Ajuntament de Tàrraga per respectar-los i promoure'ls en tot allò que és a les seves mans. La moció, doncs, tampoc no és el més important si voleu. Hi estem d'acord.

Recollint-ne els quatre punts, a l'hora de precís i preguntes, els regidors de la CUP vam dir que l'Ajuntament ja hauria d'haver treballat des de l'1 de gener per actualitzar el cens de pisos buits a Tàrraga, cosa que ara està fent. Ho hauria d'haver fet fa dos mesos, però bé... Això demanava el primer punt de la moció. El segon: crear d'una vegada per totes un espai de trobada a Tàrraga (de caràcter mensual, per exemple) en el qual Ajuntament, PAH i entitats de protecció social puguin tenir una relació estable i fluïda, cosa que demanem des de la campanya electoral de les municipals. Reclamem aquest espai de trobada municipal perquè ja sabem que hi ha diversos protocols de la Generalitat amb els quals vehicular temes d'habitatge i pobresa energètica, però des de Tàrraga es pot impulsar aquest espai, i la CUP creiem que és del tot necessari; amb el

nom que es consideri convenient (Taula Municipal d'Emergència Habitacional, Taula Municipal d'Habitatge...) perquè això és el de menys. El tercer punt, simplement, demanava aplicar la nova Llei d'habitatge 24/2015 amb al màxim de rigor i celeritat. I el quart punt demanava donar suport a l'Obra Social de la PAH en la seva lluita pel dret a un habitatge digne i que l'Ajuntament faci tot el possible perquè les famílies tinguin accés als serveis bàsics fonamentals d'aigua corrent, electricitat i gas. És el deure de qui és el garant més proper als ciutadans de tots els nostres drets.

Dit tot això, un mes més tard, ja a finals de març, n'haurem de tornar a parlar al Ple. Mentrestant, continuarem fent-ho a tot arreu. A tot arreu menys al Ple.